

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.2. Nonnullæ de re proposita S. Augustini cogitationes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

Sic enim & Beatus Gregorius, DEUM omnipotentem, ait, in præfenti vita dulcem nobis fieri per effecta quedam mirabilia; & tamen in sua celsitudine manere occultum:

L. 16. Moral. c. 13. ut & quedam monstrando de se, occultâ nos inspiratione in suo amore succendat; & tamen abscondendo Mâjestatis suæ gloriâ, amoris sui vim per æstum desiderij augeat.

§. 2.

Nonnullæ de re proposita S. Augustini cogitationes.

VERùm audiamus S. Augustinum, eleganter ac dulciter, ut solet, super ea re differentem. Is enim in libris Confessionum suarum de Filio DEI incarnato verba faciens, ita

L. 13. c. 15. loquitur in rem nostram: *Attendit per retia carnis, & blanditus est, & inflammavit, & cucurrimus post odorem ejus.* Loquitur expertus sanctas illas delicias, & blandè ruminat quod cum voluptate gustavit. At inspiciamus (si placeat) propinquius ipsam S. Doctoris mentem, & sub isto verborum involucre latentem sensum enucleemus.

Attendit, inquit, per retia carnis, & blanditus est. Quò admodum enim sponsus subinde alludit sponsæ atq; blanditur, dum eam per semireclusâ fenestræ rimam, aut cancellorum intervalla respectat, videre amans, & videre dissimulans: ita, ex S. Augustini sensu, DEI filius per susceptam humanitatem, tanquam per fenestrarum retia, cancellosve prospiciens, & nobis adhuc ex occulto quidem, sed magis de propinquo blandiens, amore sui corda nostra succendit. Etenim si S. Doctoris mentem propius inspiciamus; retium nomine, non quod vulgò solet, intelligit; sed eas quas dixi fenestras cancellatas aut reticulatas; secutus receptam tunc versionē septuaginta Interpretum Canticorum II. ubi pro eo quod habet vulgata nostra: *prospiciens per cancellos;* ipsi vertunt: *prospiciens per retia;* ad quem equidem locum non dubito S. Augustinum, dum ista scriberet, respexisse.

Quan-

Quamquam & fortassis ambiguo vocis, eò non illibenter
 usus est; quòd membra ipsa, actusq; Deo conjunctæ huma-
 nitatis, etiam retia sint & plagæ, quibus ille corda nostra
 capret, iisq; demum nos circumventos ac comprehensos,
 amoris sui captivos efficiat. Quamobrem ipsi filij Adæ,
 qui priusquam Verbum caro fieret, artes omnes eludebant
 amantis DEI, neq; quibusvis propositis illecebris teneri aut
 capi poterant, sed ibant vagi in viam cordis sui: postquam
 DEI filius hominis filius factus est, & cordibus hominum,
 capiendis, extremo tanquam divinæ artis experimento,
 blandum istud amoris rete expansum, cessere nimirum ei
 suavi violentiæ, seq; ultro in plagas induentes, & inexpli-
 cabilibus atq; ineluctabilibus illecebris constricti, præda
 deniq; amantis atq; venantis DEI facti sunt, impletumq; est
 quod olim prædixerat per Prophetam: *In funiculis Adam* Osea 11.
trabam eos, in vinculis charitatis. Blanditus quippe est, ut ait
 S. Augustinus, *& inflammavit, & cucurrimus post odorem ejus.*

Idem S. Doctor alio quodam loco, ejus verbi DEI,
 quod Scripturis sanctis continetur, tametsi tot umbris & fi-
 guris obtekti, vim & efficaciam admirans: *Magna, inquit, In ps. 138.*
Sacramenta fratres. Quomodo loquitur nobiscum spiritus DEI?
quomodo nobis facit in hac nocte delicias? quid est hoc, roga-
mus vos fratres? Inde dulciora, quò obscuriora. Conficit nobis
portionem ad amorem suum, quibusdam modis suis miris. Quæ
 quidem à S. Augustino de verbo DEI temporali sacris litteris
 expresso prolata, ad ipsum sempiternum DEI Verbum carne
 nostrâ obtektum, etiam ex sui authoris mente, meritissimè
 transferri possunt. Quippe quod isti verbo DEI scripto sunt
 illæ formosæ allegoriarum & figurarum umbræ, quibus quo-
 dammodo convertitur & opacatur. hoc, Verbo æterno, est
 tegmen illud & umbraculum ei circumfusæ humanitatis
 nostræ. Et veluti illa (ut alibi idem S. Doctor appellat) *tot L. 11. Conf.*
paginarum opaca secreta legentium animos magis oblectant c. 3.
 ac de-

ac detinent; inde (ut ait) *dulciora, quò obscuriora*: ita æternus ille paternæ substantiæ splendor, carnis nostræ tegmine obumbratus, eò se dulcius sensibus nostris insinuat, quò blanditur occultius.

Quod verò philtum, aut quæ potio amatoria potuit excogitari potentior, ad animos nostros divino amore afflandos & capiendos, quàm Verbum caro factum; quàm illa, ut loquitur Augustinus, *mixtura DEI & hominis*, quàm illud in unam hypostasim temperamentum divinitatis & humanitatis?

Epist. 3.

Sanè quemadmodum ardentem atq; insanè amantes interdum solent; qui ubi successum non habent consueta & innocentes illecebræ, ad improbas artes & amatoria medicamenta deveniunt; ut quem aliter non obtinent, vel venenis amorem extorqueant: ita hujus Patris phrasim secuti dicere possumus; ingenti nostri amore captum, simile quiddam (sed piâ fraude) fecisse DEUM, *De medullis* quippe *Divinitatis suæ* (ut S. ait Hieronymus) confecit nobis potionem ad amorè suum, Verbum scilicet ac sapientiam suam, quodammodo carni infundens atque commiscens, ut eâ nostræ infirmitati dulcesceret; atq; ita charitate suâ in cordibus nostris, velut potenti succo, diffusâ, immutaret affectiones nostras, tandèmq; nos in se, suisq; amorem converteret. Tanti fuit supræ illi hominûmq; amatrici bonitati nos sibi adjungere, & nostrum deniq; vermium vilissimorum amorem, sive ab odiosè fastidiosis impetrare, sive de præfractè contumacibus extorquere. Atq; hæc ferè ex Beato Augustino.

In Ps. 109.

§. 3.

Concluditur caput hoc, quibusdam locis eodem pertinentibus à S. Bernardo adductis.